Kontradikcia – vysvetlenie pojmu

written by Drahoslav Vajda | 1. marca 2026

Lebo je mnoho i nepoddajných, márnomluvných a zvoditeľov mysle…

(Títovi 1:10)

Slovom **„**kontradikcia**„** sa označujú protirečenia v prehláseniach. Vlastná definíciu pojmu *kontradikcia*:

Kontradikcia -ie ž. (lat.) alebo *protirečenie* je tvrdenie obsahujúce vzájomne si odporujúce myšlienky, rozpor, logický spor; vzájomné pôsobenie protikladov.

Kontradikcia je zložené slovo:

Predpona „kontra-“ má význam „proti-„.

„dikcia“ -ie ž. /lat./ odb. individuálny spôsob vyjadrovania, vyslovovania, technika hovoreného slova, reči.

Príklad kontradikcie (protirečenia, vnútorne protirečivého výroku): *Anička je manželka starého mládenca*.

Kontradikcie poukazujú na nesprávnosť a neudržateľnosť predloženého učenia ako súboru prehlásení a tvrdení. Toto platí úplne všeobecne o akomkoľvek učení, o akomkoľvek súbore prehlásení či tvrdení.

V takomto učení jednotlivé vyhlásenia (tvrdenia) stoja proti sebe a hovoríme o ňom, že obsahuje *vnútorné protirečenie*. Učenie, v ktorom sa vyskytujú vnútorné protirečenia, neobstojí – „*… niktorý dom, rozdelený proti sebe, neobstojí.*“ (Matúš 12:25).

Ak objavíme v učení, ktoré na danú tému hlásame, vnútorné protirečenie, treba toto učenie opustiť (zavrhnúť) a treba prijať nové učenie a to také, v ktorom nebude ani jedno vnútorné protirečenie. Iba učenie bez čo len jedného vnútorného protirečenia môže ašpirovať na pomenovanie: *biblické učenie*. Aby bolo nejaké (ľubovoľné) učenie naozaj biblickým, musí okrem predchádzajúcej podmienky (neobsahovať ani jedno vnútorné protirečenie) spĺňať aj ďalšiu podmienku a tou je byť tiež bez čo len jedného *vonkajšieho protirečenia*. *Vonkajším protirečením* by v prípade „biblického učenia“ bolo protirečenie s Bibliou – protirečenie s niektorým biblickým tvrdením, veršom, či textom (pasážou).

Vo všeobecnom prípade ľubovoľného učenia, dané učenie nesmie obsahovať jednak vnútorné protirečenie a jednak nesmie byť v protirečení (v rozpore) s tým, čo sa považuje za prijatý normál. Rozpor s prijatým normálom je vonkajšie protirečenie. Napr. v prípade právnych zákonov danej konkrétnej spoločnosti žiaden konkrétny čiastkový zákon nesmie obsahovať vnútorné protirečenie (nesmie byť v rozpore sám so sebou) a nesmie byť v protirečení (v rozpore) s prijatou a platnou Ústavou tejto spoločnosti (nesmie obsahovať vonkajšie protirečenie). Keby to tak bolo, tak právny systém tohto štátu ako celok by bol nefunkčný.

Učenie, ktoré obsahuje ako vnútorné tak aj vonkajšie protirečenie je totálne zlé, úplne nanič. Ak objavíme v učení, ktoré na danú tému hlásame, vnútorné alebo vonkajšie protirečenie, alebo oboje, treba toto učenie opustiť (zavrhnúť) a treba prijať nové učenie a to také, v ktorom nebude ani jedno vnútorné protirečenie a ani jedno vonkajšie protirečenie.